

Tillägnad R.

Spiralen Fortsätter

Så gick jag än en gång här, i dessa fördömda korridorer. Jag trodde att jag var fri den där dagen, då jag för vad som till synes var sista gången klev ut i solskenet från den grå byggnaden, som såg så otroligt malplacerad ut i det vackra vädret. Borde jag kanske vetat bättre redan då? Troligen hade det inte gjort någon skillnad, resultatet blev ju trots allt att dessa korridorer kallade mig tillbaka, ingen kraft jag kan uppbåda skulle ändå kunna stå emot detta kall.

Jag kände gång på gång i min väska, jo där låg fortfarande boken kvar, med det lösa bladet inuti sig, allt var som det skulle vara, inget hade ändrats sedan jag senast kontrollerade det för fem meter sedan. Vanligtvis brukar jag inte sätta en gräns för försiktighet, men nu kändes det som att min hjärna snart inte klarade av sig själv längre. När jag kom fram till ett rum stod där två människor som uppenbarligen kände mig, eftersom de båda hälsade när de fick syn på mig. Efter några sekunders sökande fann jag deras namn i minnet och hälsade tillbaka.

- Vart är du på väg?

- Ingenstans egentligen, svarade jag. Jag måste haft ett ärende att uträtta, annars skulle jag ju inte gått hit. Men nu måste jag glömt det.

- Det låter inte helt olikt dig måste jag säga. Allt annat däremot verkar olikt. Förlåt att jag säger det men, något verkar allvarligt fel med dig idag.

- Hur skulle jag kunna ta illa upp av de orden? Jag ansträngde mig för att se mer förvånad än ilsken ut. Ni får ursäkta mig, jag har väldigt bråttom.

- Du vet ju inte ens vart du ska?

- Men jag vet hur jag kommer dit.

Att gå i trappor har alltid gett mig en mycket speciell känsla. Särskilt de trappor som slingrar sig nedåt i en spiral, eftersom det alltid känns som att man vill gå fortare och fortare ju närmare botten man kommer. Efter trapporna tog jag till höger in i en ny korridor och därefter höger igen, in i ett rum som var tomt bortsett från ett långt bord längs med den borte väggen. Jag hann precis se att två av fönstren var stängda, medan det tredje stod vidöppet, dess gardiner fladdrade i den något tilltagande vinden. Hastigt vände jag mig om och fortsatte längs med korridoren.

En dörr öppnades en bit bort och en person klev ut. Det var en ung kvinna som jag genast kände igen. Jag hade sett henne många gånger förut, i en dröm av eld och mörker. Sakta närmade jag mig henne, när jag kom fram tog jag tyst hennes hand. "Äntligen", tänkte jag inom mig. "Äntligen kan jag räcka över bördan, äntligen kan jag bli hel igen".

- Jag har något åt dig, sade jag. En text, jag har den i min väska.

- En text till mig? Är du säker?

- Så säker som jag någonsin kan bli. Den ska ligga i den här bok...

Jag avbröt mig tvärt. Medan jag talat hade jag likt hundratals gånger tidigare trevat med handen efter texten som låg inuti boken, det lösa bladet. Men nu låg det inte där.

- Hur kunde jag glömma, sade jag. Jag har den ju fortfarande precis här, i min ficka. Med darrande händer tog jag upp texten och höll fram den mot henne.

Då kunde jag se att texten inte var lika klar som jag mindes den. Allt snabbare försvann orden framför mina ögon, som om deras sista vilja var att fly hennes blick. Nu försvann titeln, nu såg man inte längre vem texten var tillägnad, i desperation bad jag att något enda ord kunde skonas mig. När hon sträckt ut sin hand mot pappret för att ta emot det och min hand vidrörde hennes kunde jag enbart skymta de sista orden i texten: "Men jag vet ju att detta bara är en dröm". Jag sjönk ihop på golvet där jag hade stått, och jag ligger kvar där än idag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nous Somme Du Soleil med Poeter.se id #37574 innehar upphovsrätten